

L'AMI ja no serveix

«Arribats fins aquí, és evident que no en traurem res, de l'AMI, convertida en una cosa folklòrica de gesticulació rutinària»

Ara fa un any encara estàvem sota el 155. Feia sis mesos que estàvem intervinguts; sis mesos en què l'únic espai institucional que podia esdevenir una veu més o menys equiparable al que representava la Generalitat i que, malgrat el 155, quedava dempeus no va dir ni mu. Parlo de l'Associació de Municipis per la Independència (AMI), un organisme que aglutina quasi 800 ajuntaments, 38 consells comarcals i les 4 diputacions.

Davant d'aquella situació excepcional, anòmala, inadmissible, humiliant, l'AMI va decidir que la millor estratègia era no fer res i amagar el cap sota l'ala. Fins i tot l'eina que semblava creada per a l'ocasió, amb un potencial enorme, l'Assemblea d'Electes de Catalunya, es va deixar morir abans de poder entrar en acció. L'havia impulsat la mateixa AMI el 2017 "per estar preparats i organitzats davant d'eventuals obstacles a la recta final del procés", en paraules de Neus Lloveras, però no es va considerar oportú convocar-la. Total, "només" teníem la Generalitat segrestada.

Ara, una primavera després, amb el Govern recuperat però lluny d'estar en una situació normalitzada, quin paper ha fet l'AMI en aquest any? Doncs anar d'aquí cap allà, bàsicament. Assistir a actes, participar en marxes i manifestacions, emetre algun comunicat, enviar alguna moció als ajuntaments, visitar els presos, assistir al judici, acompanyar gent a declarar. Tot molt bé i molt adient, però amb una sensació flagrant de no saber cap on tirar.

La majoria de vegades, l'activitat ha estat treure el cap a coses que muntaven altres. Però s'atansa l'aniversari de l'1 d'octubre i dius "calla, que anuncien una campanya", i resulta que es tracta d'enviar als ajuntaments una pancarta amb el lema "Republiquem" i un text per a ser llegit a les concentracions. Ostres. Bé, seguim. Arriba la vaga de fam dels presos al desembre i l'AMI convoca una roda de premsa per anunciar "noves accions", que resulten ser l'inici d'una vaga de fam de l'alcalde de Montblanc, en solitari, al qual l'entitat expressa suport moral. Bé, què hi farem. Seguim. Al cap d'uns dies té lloc a Vic una jornada municipalista, anunciada mesos enrere, en teoria per a mostrar "la plena determinació per tirar endavant la República Catalana", havia dit el president; a la pràctica, unes dinàmiques de grups, amb post-its, sobre "el futur del món local", i tal dia farà un any.

Després de més concentracions, visites a presos, actes de suport, anades a Waterloo, ens plantem a vigílies de les municipals i l'AMI presenta una campanya: "Regidor per la República", que consisteix a demanar als electes que jurin o prometin el càrrec "comprometent-se amb la República Catalana" i que els enviaran un text model. Arribats fins aquí, és evident que no en traurem res, de l'AMI, convertida en una cosa folklòrica de gesticulació rutinària que diria que no es creuen ni els mateixos que en formen part. Durant els primers anys tenia un objectiu molt clar: sumar adhesions, acumular forces.

Ara que les té, no sap què fer-ne, no hi ha rumb. I sap greu, perquè era una eina que hagués pogut donar molt de si, començant per l'Assemblea d'Electes, mai convocada. Suposo que la catarsi que viu l'independentisme inclou la caiguda de castells de cartes que volien semblar fortins. L'AMI, sens dubte, n'és un.